

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Josefa Straky, soudkyně Johany Jandusové a soudce Karla Ulíka ve věci

žalobců: **a) obec Velké Přítočno**
 sídlem Vítězná 16, 273 51 Velké Přítočno

b) obec Dolany
 sídlem Dolany č.p. 35, 273 51 Unhošť

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
 sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

za účasti: **1. Ředitelství silnic a dálnic s. p.**
 sídlem Čerčanská 2023/12, 140 00 Praha

2. Obec Malé Přítočno
 sídlem Kladenská 10, 273 51 Unhošť

3. Spolek klidné Dolany
 sídlem Dolany č. p. 100, 273 51 Unhošť

4. Sportovně kulturní klub Dolany
 sídlem Dolany č. p. 65, 273 51 Unhošť

5. Spolek pro čisté a klidné Velké Přítočno
 sídlem Hradební 104, 273 51 Velké Přítočno

6. MUDr. Tomáš Srb
 sídlem Dolany 57, 273 51 Unhošť

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2025, č.j. MD-34837/2025-910/5,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Anna Řežábková

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2025, č. j. MD-34837/2025-910/5, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda správní orgány dostatečně vyhodnotily rozsah opatření, která mají chránit obyvatele dotčených obcí před nadměrným hlukem spojeným s provozem na nově umístěném silničním obchvatu. Dospívá k závěru, že správní orgány tuto otázku vyhodnotily nedostatečně, neboť nevzaly v potaz závěry dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví.

Povaha umístěvané stavby

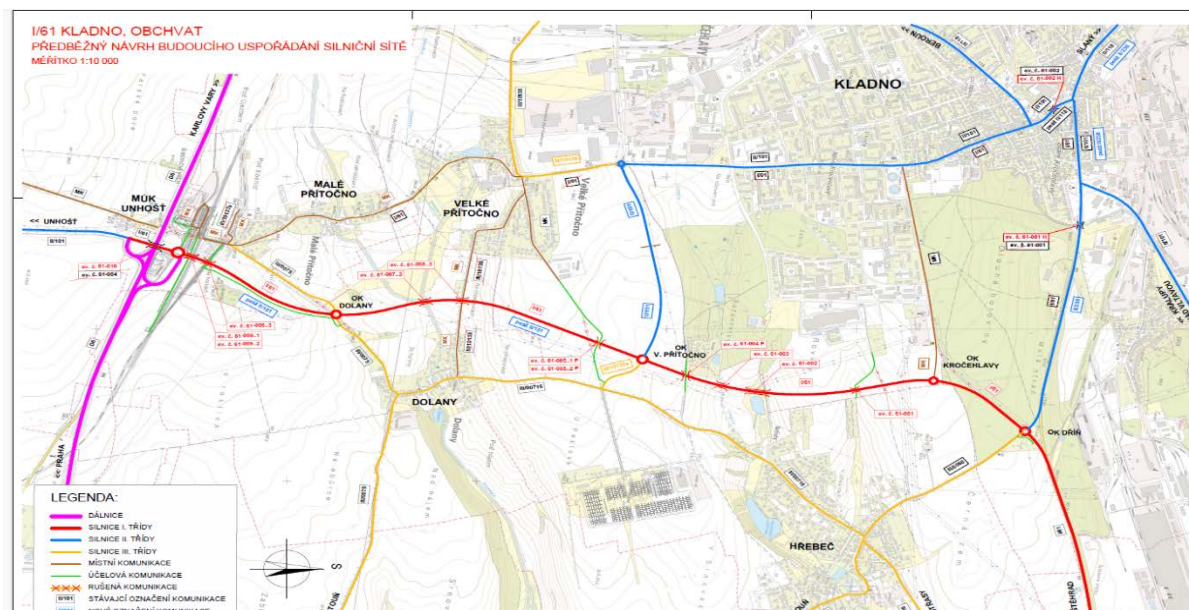
2. Ředitelství silnic a dálnic s. p. (dále „stavebník“) podalo dne 26. 3. 2023 žádost o vydání územního rozhodnutí k umístění stavby nazvané *II/61 Kladno, obchvat*. Jedná se o novostavbu silnice I. třídy včetně souvisejících přeložek stávajících komunikací a inženýrských sítí o celkové délce cca 5,2 km, která má sloužit jako silniční obchvat kolem Kladna za účelem odvedení tranzitní dopravy mimo stávající zástavbu (dále souhrnně „obchvat“).
3. Obchvat má být situován v úseku mezi stávající dálniční mimoúrovňovou křižovatkou Unhošť (exit 12 – D6) až ke křižovatce silnice I/61 se silnicí III/0066, což je úsek vedoucí skrz nezastavěnou oblast nacházející se v katastrálním území různých obcí. Konkrétně se jedná o tyto pozemky:
 - parc. č. 307, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 682, 684, 714, 744/16, 745, 746, 747, 748, 749, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 774, 775, 782, 783, 784, 785, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 810, 814, 817, 830, 831, 832, 833, 834, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 852/1, 870/3, 870/4, 870/5, 870/6, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885/1 v katastrálním území Dolany u Kladna,
 - parc. č. 1545, 1553, 1554, 1565, 1570, 1571, 1572, 1573, 1574, 1575, 1577, 1579/1, 1579/2, 1580, 1581, 1582, 1583/1, 1583/2, 1584/1, 1584/2, 1585, 1586, 1587, 1588, 1613, 1614, 1615, 1716, v katastrálním území Hřebeč,
 - parc. č. 2668/2, 2668/5, 2668/7, 2668/8, 2872/1, 2872/4, 2874/5, 2874/8, 2874/9, 2874/10, 2874/11, 2874/12, 2874/13, 2874/21, 2874/22, 2874/23, 2874/24, 2874/25, 2874/26, 2874/27, 2874/38, 2874/39, 2874/40, 2874/41, 2874/42, 2874/43, 2875, 2876/1, 2876/2, 2876/3, 2876/4, 2877/4, 2878/3, 2878/4, 2878/5, 2878/6, 2879/3, 2879/4, 2879/10, 2880/21, 2880/23, 2880/45, 2880/46, 2880/47, 2880/48, 2880/49, 2880/50, 2880/51, 2880/67, 2880/70, 2880/71, 2880/72, 2880/281, 2880/282, 2881, 3041 v katastrálním území Kročehlavy,
 - parc. č. 1308/1, 1925/1, 1934/2, 1934/3, 1934/4, 1934/5, 1934/7, 1934/8, 1934/9, 1935/1, 1935/2, 1935/3, 1935/4, 1935/5, 1935/8, 1935/10, 1935/11, 1935/13, 1937/5, 1937/6, 1940/8, 1940/20, 1942/4, 1942/6, 2421, 2422/1, 2422/2, 2422/3, 2426/1, 2427,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Anna Řežábková

2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2434/1, 2435/1, 2436, 2437/1, 2437/3, 2437/5, 2438/1, 2438/2, 2438/5, 2439/1 v katastrálním území Dubí u Kladna,

- parc. č. 84/1, 84/22, 84/23, 84/24, 99, 100/3, 103/1, 108/1, 108/2, 108/4, 108/5, 108/10, 108/11, 108/12, 108/13, 108/14, 108/16, 108/17, 108/18, 108/20, 108/21, 108/22, 108/23, 108/24, 108/27, 134/2, 134/3, 134/4, 137 143/1, 143/4, 143/5, 143/7, 143/8, 43/9, 143/11, 143/12, 143/13, 143/14, 143/15, 143/16, 143/17, 143/18, 143/19, 143/20, 164/11, 171/1, 171/18, 328/11, 331/1, 333/8, 335/1, 335/3, 335/8, 335/21, 335/23, 335/24, 335/28, 335/31, 335/35, 335/39, 335/40, 335/41, 335/43, 335/46, 335/47, 335/49, 335/50, 335/55, 335/58, 335/60, 335/61, 335/63, 335/65, 335/68, 335/82 v katastrálním území Malé Přítočno,
- parc. č., 1872/1, 2089/9, 2089/10 v katastrálním území Unhošť,
- parc. č. 86/16, 86/34, 86/36, 121/1, 121/14, 121/15, 121/16, 121/17, 121/23, 121/24, 121/25, 121/30, 121/31, 121/32, 121/33, 121/34, 121/35, 121/36, 121/37, 121/38, 121/39, 121/40, 121/41, 121/42, 121/43, 121/44, 121/45, 121/46, 121/47, 121/48, 121/50, 121/51, 121/52, 121/56, 121/57, 121/58, 121/59, 121/60, 121/61, 121/62, 121/63, 121/64, 121/88, 121/89, 121/99, 331/1, 332 v katastrálním území Velké Přítočno.

Pro lepší znázornění soud předkládá k náhledu situační výkres návrhu budoucího uspořádání z dokumentace k územnímu rozhodnutí (mapa je situovaná k západu).

4. Součástí stavebníkem předložené dokumentace bylo mj. i akustické posouzení č. 20.0132-04 zpracované v říjnu 2020 společností EKOLA group, spol. s r. o. (dále „posudek EKOLA“), jehož předmětem bylo posouzení vlivu plánovaného obchvatu na akustickou situaci staveb v jeho okolí. Akustický posudek EKOLA byl souběžně předkládán i jako podklad pro účely dokumentace k posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále „zákon EIA“).

Průběh územního řízení

5. Řízení o žádosti stavebníka vedl v prvním stupni Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního plánování a krajský stavební úřad (dále „krajský úřad“). Řízení bylo vedeno jednak v režimu zákona č. 416/2009 Sb., zákon o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury

Shodu s prvopisem potvrzuje: Anna Řežábková

(dále jen „liniový zákon“), a jednak v režimu tehdy ještě účinného zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023 (dále „stavební zákon 2006“).

6. Žalobci, jejichž územím má část navrhovaného silničního obchvatu vést, uplatnili v průběhu územního řízení námitky proti navržené podobě protihlukových opatření. Žalobce a) tak činil ve vztahu k úseku 1,400-1,800 km, přičemž zásadní nedostatek spatřoval v absenci protihlukové stěny o výšce alespoň 3 metry, ale také v absenci dostatečně kapacitní územní rezervy v daném úseku pro dostavbu této stěny. Žalobce b) tak činil ve vztahu k úseku 1,500-1,670 km, v němž je navržena protihluková stěna, která ale podle něj není dostatečná, neboť je koncipovaná jako odrazivá vlevo podle stáčení, což může zčásti zlepšit vliv hlukové zátěže na některé domy na území žalobce a), ale tím jej zároveň zhoršit vůči území žalobce b).
7. K podpoře svých námitek oba žalobci předložili akustický posudek č. P105.1-22 ze dne 31. 12. 2022 vypracovaný Ing. Karlem Šnajdrem – Akustik konzultant AKON (dále jen „posudek AKON“), který si nechali společně vypracovat. Zaslali jej i stavebníkovi s tím, aby podle doporučení v něm obsažených upravil svůj návrh na podobu protihlukových opatření. Stavebník nicméně v průběhu územního řízení setrval na původní podobě svého návrhu.
8. Krajský úřad rozhodnutím ze dne 25. 2. 2025, č. j. 006235/2025/KUSK (dále „prvostupňové rozhodnutí“), žádosti stavebníka vyhověl a rozhodl o umístění obchvatu na území zahrnující příslušné pozemky (viz odst. 3). K otázce hlukového zatížení odkázal na závěry akustického posudku EKOLA předloženého stavebníkem. Současně odkázal na kladná vyjádření dotčených orgánů, mj. i na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále „KHS“) ze dne 17. 7. 2023, č. j. KHSSC 326581/2023 (dále „závazné stanovisko KHS ze dne 17. 7. 2023“), podle něhož bude negativní vliv patrný pouze v průběhu výstavby, avšak k překročení hlukových limitů nedojde. Krajský úřad proto dospěl k závěru, že požadavky plynoucí ze zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále „zákon o ochraně veřejného zdraví“), jsou zcela dodrženy. Současně poukázal na závěry v mezidobí vydaného stanoviska svého odboru životního prostředí k posuzování vlivů ze dne 21. 8. 2024, č. j. 082060/2023/KUSK (dále „stanovisko EIA ze dne 21. 8. 2024“). S námitkami žalobců ani dalších účastníků řízení se neztotožnil. Připomněl, že protihluková stěna dle požadavků akustického posudku AKON je umístěna v úseku 0,200-0,450 km vlevo. Jinak ostatní požadavky tohoto posudku nemají zákonnou oporu. K tomu připomněl úpravu § 77 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví a dovodil, že ve zkoumaném území se nenachází žádný chráněný objekt, a proto je povinností vlastníků objektů v dotčeném území, aby si je sami zajistili před hlukem.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali oba žalobci samostatné odvolání, nicméně založené na v zásadě totožné argumentaci. Zpochybňovali zejména relevanci dat, ze kterých krajský úřad vycházel při posouzení míry hluku vyvolané umístěným obchvatem. Připomněli, že závěry posudku AKON podpořila též KHS ve svém doplňujícím stanovisku ze dne 26. 8. 2024, č. j. KHSSC 60876/2024 (dále „doplňující stanovisko KHS ze dne 26. 8. 2024“), avšak krajský úřad toto doplňující stanovisko vůbec nerefletoval a vycházel pouze z předchozího závazného stanoviska KHS ze dne 17. 7. 2023. Současně krajskému úřadu vyčetli, že nezohlednil části posudku AKON poukazující na nedostatečnou kapacitu územní rezervy navržené stavebníkem, neboť dle posudkových výpočtů míra zátěže vyvolané provozem převyšuje kapacity územní rezervy vymezené pro případnou budoucí stavbu protihlukových opatření. Žalobci dále poukázali na nedostatky stanoviska EIA ze dne 21. 8. 2024, které uvádí očekávaný provoz 6 420 vozidel denně s postupným nárůstem na 8 490 vozidel denně, ačkoliv měření z října 2024 zaznamenala intenzitu dopravy 14 237 vozidel denně v úseku mezi územím žalobce a) a obcí Malé Přítočno. Oba žalobci konečně zdůraznili, že nebrojí proti samotné výstavbě obchvatu, ale jde jim o to, aby jeho uvedení do

provozu co nejméně zatěžovalo okolí. Proto měli za to, že se měl krajský úřad lépe věnovat jejich posudku s alternativním návrhem protihlukové ochrany.

10. V průběhu odvolacího řízení žalobci předložili žalovanému též aktualizovanou verzi posudku AKON ze dne 26. 7. 2025, č. P062-25, jehož součástí byla doplňující měření a současně reakce na hodnotové údaje v podkladech územně plánovací dokumentace. Ve svých doplňujících vyjádřeních ze dne 31. 7. 2025 s poukazem na předkládanou aktualizovanou verzi zdůraznili, že zatímco stavebníková varianta s posudkem EKOLA předpokládá vymezení územních rezerv pro případné budoucí vybudování protihlukových stěn, tak oni jakožto obce usilují o realizaci těchto protihlukových stěn již v počáteční fázi za účelem preventivní ochrany svých obyvatel. V této souvislosti připomínali preventivní povahu veřejného zájmu na ochraně zdraví a nutnost předcházet vzniku podmínek, které by mohly zdraví obyvatelstva ohrozit.
11. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 10. 2025, č.j. MD-34837/2025-910/5 (dále „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobců (resp. i dalších odvolatelů) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podrobně shrnul hodnoty uváděné v posudcích EKOLA a AKON, přičemž v případě posudku EKOLA kvitoval, že jím použitý model pro měření hluku byl validován na základě autorizovaného měření provedeného společností Ing. Petr Jurtin-AMETRIS. Naproti tomu v posudku AKON nebylo zmiňováno žádné vlastní měření pro validaci výpočtového modelu, takže z něj není zřejmé, jaký model byl použit. V té souvislosti žalovaný připomněl Metodický návod pro měření uveřejněný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví ze dne 25. 10. 2023, částka 14, v němž se jasně říká, že měření použité pro validaci výpočtového modelu není měření ve smyslu § 32a zákona o ochraně veřejného zdraví a nevztahují se na něj požadavky kladené na akreditované nebo autorizované měření. Poukázal též na přílohu G posudku EKOLA, ve které je konstatováno, že hodnocení změn hodnoty určujícího ukazatele hluku stanovených výpočtem dle různých metod mohou být zavádějící. Rovněž vzal v úvahu aktualizované závěry posudku AKON poukazující na riziko překročení hygienických limitů, nicméně podotkl, že v případě rozvojových zón nejsou známy žádné konkrétní projekty, proto shledal, že jde o pouhé přibližné vyhodnocení na hranici pozemku vymezeného v územním plánu obce. Koridor pro stavbu přeložky I/61 je v územně plánovací dokumentaci vymezen obdobně jako plánované rozvojové zóny. Aby po stavebníkovi bylo možno požadovat přípravu a realizaci protihlukových opatření, musel by takový požadavek obsahovat konkrétní rozmístění nově uvažovaných chráněných staveb, aby bylo možné vyhodnotit nezbytný rozsah návrhu protihlukových opatření. Stavebník si přitom právě pro případ zvýšení hlukové zátěže ponechává územní rezervu pro případnou korekci a doplnění protihlukových opatření, pokud by později vyplynula jejich potřeba. S ohledem na uvedené žalovaný uzavřel, že není důvod zasahovat do stavebníkovy projektu a požadovat doplnění dalších opatření.
12. Proti napadenému rozhodnutí podal každý z žalobců samostatnou žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Soud usnesením ze dne 2. 12. 2025, č. j. 51 A 97/2025-69, spojil obě žaloby ke společnému projednání.

II. Obsah podání účastníků a osob zúčastněných na řízení

Žaloba

13. Žalobci mají za to, že jejich námítky uplatňované v řízení před žalovaným i krajským úřadem nebyly dostatečně vypořádány. Shledávají v tom rozpor s požadavky § 90 stavebního zákona 2006 a v případě žalovaného i s požadavky § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“)
14. Za nedostatečně vypořádanou považují zejména otázku kolize dvou odborných posudků, které se rozcházejí v rozsahu nezbytných opatření k ochraně před hlukem. Připomínají, že stavebníkům

posudek EKOLA pracuje s vymezením územní rezervy pro případné budoucí vybudování protihlukových stěn, pokud v budoucnu došlo k překročení limitů hlukového zatížení, zatímco jejich posudek AKON je založen na závěru, že vymezená územní rezerva pro očekávaný rozsah hlukového zatížení je nedostatečná, a proto je potřeba počítat s vybudováním protihlukových stěn již předem. Dle žalobců je přirozené, že stavebník hledá spíše ekonomicky odůvodněné řešení, zatímco oni jakožto obce sledují spíše ochranu veřejného zdraví svých obyvatel. V takové kolizní situaci však bylo úkolem správních orgánů, aby našly řešení a dosáhly ochrany veřejných zájmů. Žalovaný se však s touto otázkou vypořádal pouze v obecné rovině, neboť dovodil, že povinností stavebníka jednat s péčí řádného hospodáře a účelně vynakládat svěřené prostředky, a proto by po něm doplnění protihlukových opatření bylo možné požadovat až v případě, pokud by měření hluku docházelo k překračování hygienických limitů. To však žalobci považují za nedostatečné, neboť povinnost zajistit ochranu veřejného zdraví před dopady stavebního záměru plyne pro správní orgány z § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví.

15. Žalobci dále namítají, že nebylo nijak zohledněno doplňující stanovisko KHS ze dne 26. 8. 2024, které podpořilo závěry jejich posudku AKON. Povinnost vypořádat se se závaznými stanovisky a s jejich doplněním přitom vyplývá z § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona 2006. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je toto doplňující stanovisko pouze zmiňováno bez jakéhokoliv vypořádání ze strany krajského úřadu. Na tento nedostatek přitom žalobci poukazovali v odvolání, avšak žalovaný se opět omezil jen na vypořádání, že požadavek na doplnění protihlukových opatření by byl vůči stavebníkovi namístě až tehdy, pokud by měření hluku docházelo k překračování hygienických limitů, bez reflexe doplňujících závěrů KSH.
16. Žalobci považují za nedostatečně vypořádané také jejich odvolací námítky poukazující na nedostatky stanoviska EIA ze dne 21. 8. 2024. Jednak namítali, že zmiňované stanovisko uvádí hodnoty předpokládané dopravní zátěže, které nekorespondují s hodnotami zjištěnými během měření v říjnu 2024, a dále nijak nezohledňuje plánovaný rozvoj v Kladně. Tyto námítky však nebyly v napadeném rozhodnutí vůbec nijak zohledněny.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný s žalobami nesouhlasí a navrhuje jejich zamítnutí.
18. S poukazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí odmítá argumentaci žalobců o nepřezkoumatelnosti. Připomíná, že prošel oba akustické posudky, dospěl však k závěru, že stávající opatření jsou dostatečná. Pokud by se v budoucnu ukázalo, že dostatečná nejsou, je ponechána územní rezerva pro případné úpravy protihlukových opatření. Připomíná, že návrh protihlukových opatření vychází ze stávajícího poznání fyzikálních vlastností a zkušeností z obdobných staveb, nadto se jedná stále jen o matematické modely, jejichž správnost lze ověřit až měření na místě a v okolí dokončené stavby. Nelze se proto domnívat, že by obyvatelům dotčených obcí hrozila jakákoliv újma. Nejsou známy ani jiné okolnosti vylučující realizaci stavby.
19. Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že obchvat je veřejně prospěšnou stavbou, se značným přínosem pro obyvatele, kterým usnadní život a přispěje ke zvýšení bezpečnosti v obcích. K tomu poukazuje na vyjádření stavebníka a na podporu ze strany osoby zúčastněné na řízení 2). Z kritérií vyplývajících ze stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů dle žalovaného vyplývá, že stavebník nebyl povinen navrhnout umístění staveb ve vyšší kvalitě. Jeho povinnost byla navrhnout záměr tak, aby splňoval požadované parametry včetně přístupu ke stávajícím pozemkům a aby byly minimalizovány trvalé zábory v nutném rozsahu. K tomu, že z územního řízení nemusí vzejít ideální podoba záměru, žalovaný odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66. Správní řízení není „kvazisoutěž“ o co nejlepší návrh. Žalovaný neměl povinnost přijmout předkládaný posudek AKON také proto, že nejde o závazný podklad. Závazným podkladem jsou dle názoru žalovaného jen podklady

předložené žadatelem o vydání územního rozhodnutí. Akustický posudek EKOLA předkládaný stavebníkem byl přitom shledán za dostatečný i ze strany KHS. Navíc neexistuje veřejné subjektivní právo na to, aby území zůstalo zakonzervováno a nemohlo se měnit, k čemuž žalovaný poukazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2018, č. j. 45 A 39/2016-65. V této souvislosti žalovaný vyslovuje domněnku, že skutečnou motivací k podání žalob není samotná obava z možného hluku z provozu budoucí silnice, ale již samotná její stavba, která naruší „klidové prostředí“, na které jsou žalobci navyklí. Bohužel trasování projektu vyplývá ze Zásad územního rozvoje.

Repliky žalobců

20. Na vyjádření žalovaného zareagovali oba žalobci replikami, v nichž se předně ohradili proti tvrzení žalovaného, že by se domáhali zachování „stávajícího klidového prostředí, na které byli zvyklí“. Opětovně zdůrazňují, že nezpochybňují samotné umístění obchvatu, ale usilují o to, aby možné hlukové dopady stavebního záměru byly řešeny s dostatečnou prevencí. Právě proto předkládali posudek AKON. Žalovaný však po jeho obdržení neuvažoval ani o kompromisním řešení. Žalobci jako obce přitom mají dbát o ochranu zájmů svých občanů. Přestože obchvat má ulevit občanům od stávající dopravní zátěže, je rovněž nutné zajistit ochranu obyvatel před hlukem z budoucího provozu. Žalobci proto setrvávají na svém požadavku, aby realizace protihlukových stěn byla stanovena již při realizaci stavebního záměru, a nikoliv až následně na základě vyhodnocení jeho provozu.

Vyjádření stavebníka

21. Stavebník s žalobami nesouhlasí a navrhuje jejich zamítnutí. Rekapituluje obsah podkladů, které předkládal ke své žádosti, a shrnuje průběh územního řízení. Připomíná, že v jeho průběhu byly konkurenční posudky EKOLA a AKON dostatečně porovnávány. Stavebník si za tímto účelem vyžádal doplňující vyjádření od zpracovatele EKOLA group, spol. s r.o., podle kterého jsou zjištění obsažená v akustickém posudku EKOLA stále validní. V této souvislosti stavebník poukazuje na Metodický návod pro měření uveřejněný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví ze dne 25. 10. 2023, částka 14, v němž se jasně říká, že měření použité pro validaci výpočtového modelu není měřením ve smyslu § 32a zákona o ochraně veřejného zdraví a nevztahují se na něj požadavky kladené na akreditované nebo autorizované měření.
22. Stavebník dále připomíná, že se závěry konkurenčního posudku AKON byla seznámena i KHS coby dotčený orgán. Je si vědom, že v doplňujícím stanovisku KHS ze dne 26. 8. 2024 byl v samém závěru naznačen příklon k posudku AKON. Právě s vědomím těchto závěrů nechal stavebník z předběžné opatrnosti doplnit do dokumentace územní rezervu, čímž upravit technické řešení obchvatu tak, aby bylo možné protihluková opatření v celém nárokováném rozsahu dodatečně doplnit bez vyvolaných úprav silničních těles. Stavebník přitom chápe důvody KHS vedoucí k doplňujícímu stanovisku, avšak s ohledem na péči řádného hospodáře nemůže žádosti žalobců na realizaci protihlukových stěn vyhovět, neboť jde o ekonomicky neodůvodněný a neefektivní požadavek. Navíc ani posudek AKON nepotvrzuje potřebnost protihlukových opatření v rozsahu, jaký nárokují žalobci. Stavebník dále připomíná, že v navazujícím stavebním řízení bude rozhodnuto o dalších krocích ve vztahu k protihlukovým opatřením. Pro tento účel již byla pořízena další protihluková studie od společnosti Jacobs Clean Energy s. r. o., která potvrdila rozsah protihlukových opatření v dokumentaci k územnímu řízení.
23. Stavebník v závěru popisuje funkci a smysl zmiňované územní rezervy. Ta totiž umožňuje realizovat opatření i v delším časovém horizontu, pokud například hluková studie ukáže, že je to vlivem zvýšení intenzity zátěže nutné. Právě díky územní rezervě nebude problém případná protihluková opatření doplnit. Takový postup je zcela v souladu s § 43 stavebního zákona 2006. Pro stavebníka coby státní podnik je přitom vymezení územní rezervy odůvodněné,

neboť se tím předchází neefektivnímu vynakládání prostředků. Vymezení územní rezervy pro účely budoucích protihlukových opatření stavebník považuje za souladné s požadavky právních předpisů, judikatury i principy hospodárnosti. Zároveň jej považuje za transparentní a ekonomicky účelné opatření, které umožní reagovat na výsledky měření hluku a zajistit ochranu obyvatelstva před nadměrnou hlukovou zátěží.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2)

24. Osoba zúčastněná na řízení 2) navrhuje zamítnutí žalob.
25. Zdůrazňuje, že na jejím území byla v říjnu 2024 prováděna měření intenzity dopravy, z něhož vyplynula nadměrná zátěž a její neustálé zhoršování (k tomu odkazuje na konkrétní hodnoty zjištěné při měření). Výstavbu obchvatu proto vnímá jako zásadní a prospěšnou pro zklidnění života na jejím území. Veřejné prospěšnosti záměru nasvědčuje i to, že jím nahrazovaný úsek silnice I/61 prochází z větší části obydleným územím, a to nejen u osoby zúčastněné 2), ale i u ostatních obcí.
26. Osoba zúčastněná 2) kvituje, že oba žalobci zdůraznili, že jejich postup není veden tím, aby obchvat vůbec nevznikl, a že ani nezpochybňují jeho umístění. Je totiž jasné, že jakákoli změna trasy by mohla trvat i více než 10 let, což by bylo nepřijatelné. V této souvislosti osoba zúčastněná 2) připomíná, že žalobce a) byl spolu s ní velkým podporovatelem stavby obchvatu a snažil se podporovat jeho rychlou realizaci, neboť jeho území rovněž trpí zátěží z tranzitní dopravy. Jeho nynější postup je proto překvapivý. Osoba zúčastněná 2) má nicméně za to, že hlavní problematika byla dostatečně vyřešena v řízení jak před krajským úřadem, tak před žalovaným. Vyšší míru detailu bude mít přirozeně navazující stavební řízení a kolaudace. Naproti tomu soudní přezkum nemůže být redukován na přepočítání akustických modelů, pokud správní orgán postupoval na základě důkazů a své úvahy přezkoumatelně vyložil. S poukazem na části napadeného a prvostupňového rozhodnutí osoba zúčastněná 2) dovodila, že řešit hluk je namístě až v řízení o povolení stavby či v řízení o jejím užívání. V souvislosti s tím vyslovila obavu, že postup zvolený žalobci přinese pouze prodloužení řízení a oddálení realizace obchvatu, který je tolik potřebný i pro jiné obce.
27. Osoba zúčastněná 2) vyjádřila rovněž překvapení nad tím, proč žalobci, kteří se stavbou obchvatu v zásadě souhlasí, formulují petit na zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí v jejich plném rozsahu, a nikoliv jen v části týkající se protihlukových stěn. Zrušení rozhodnutí obou stupňů by přivedlo stav, který nepožadují ani žalobci, zejména část území žalobce a) by delší dobu významně trpěla provozem na silnici I/61.
28. Osoba zúčastněná 2) rovněž reaguje na vyjádření osoby zúčastněné 6), které v mezidobí obdržela (viz následující odst. 29). Připomíná, že tato nebyla účastníkem správního řízení, nadto až v soudním řízení uplatňuje námitky, které měly být uplatněny dříve.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 6)

29. Osoba zúčastněná 6) se ztotožňuje s žalobami. Ze strany žalovaného spatřuje disproporcionalitu řešení kolize mezi zajištěním dopravní obslužnosti v regionu a vznikem krajinné bariéry zamezující volnému pohybu chodců a cyklistů. Pokud by totiž došlo k realizaci přeložky silnice I/61 podle vydaného územního rozhodnutí, vznikla by tím pro chodce a cyklisty bariéra dlouhá 1 200 m, kterou by museli obcházet buď z jedné nebo z druhé strany. Tím by se narušil přirozený pěší koridor mezi územím žalobce b) a osoby zúčastněné 2). Současně osoba zúčastněná 6) navrhla vybudovat lávku, jejíž spodní část by byla cca 4,5 m nad vozovkou. K tomu uvádí, že zastupitelstvo žalobce b) s případnou lávkou souhlasilo, pokud neponese odpovědnost za její technický stav. Bylo by proto vhodné, aby lávka zůstala jako součást silničního tělesa přeložky pod správou stavebníka.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Anna Řežábková

III. Splnění procesních podmínek

30. Soud ověřil, že obě žaloby byly podány osobami k tomu oprávněnými a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené.
31. Soud se dále zabýval otázkou včasnosti.
32. Podle § 2 odst. 2 věty první liniového zákona *[l]hůty pro podání žalob proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle § 1 se zkracují na polovinu; to neplatí, jde-li o řízení podle stavebního zákona.*“
33. Umíst'ovaný obchvat je sice dopravní liniovou stavbou ve smyslu § 1 odst. 1 liniového zákona, jeho projednání však probíhalo v režimu územního řízení vedeného podle § 84 a násl. stavebního zákona 2006. Z tohoto důvodu se neuplatní úprava o zkrácení žalobní lhůty na polovinu ve smyslu § 2 odst. 2 věty první před středníkem liniového zákona, ale použije se běžná lhůta pro podání žaloby ve věcech stavebních. Napadené rozhodnutí sice vzešlo z řízení vedeného podle stavebního zákona 2006, avšak vydáno a doručeno bylo již v době účinnosti zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona (dále „stavební zákon 2021“), proto je třeba lhůtu pro podání žaloby určit podle § 306 odst. 1 stavebního zákona 2021 (k aplikaci tohoto ustanovení i ve vztahu k rozhodnutím vzešlých z řízení zahájených ještě před 1. 7. 2024 srov. např. rozsudky NSS ze dne 9. 4. 2025, č. j. 1 As 10/2025-34, odst. 10 až 15, ze dne 9. 4. 2025, č. j. 1 As 10/2025-34, odst. 21, ze dne 15. 5. 2025, č. j. 3 As 254/2024-26, odst. 15, či ze dne 15. 5. 2025, č. j. 3 As 242/2024-39, odst. 20). Žalobu proto bylo třeba podat ve lhůtě 1 měsíce poté, kdy bylo napadené rozhodnutí oznámeno. Tato lhůta byla v případě obou žalob dodržena.

IV. Posouzení věci soudem

34. Jelikož napadené rozhodnutí se věcně týká záměru, který je stavbou podle liniového zákona a který navíc podléhá posuzování vlivů, rozhodl soud o žalobách ve lhůtě 90 dnů (§ 2 odst. 1 liniového zákona ve spojení s § 7 odst. 10 zákona EIA).
35. Soud o žalobách rozhodl bez nařízení jednání za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. Dokazování soud neprováděl, neboť si při posouzení věci vystačil s obsahem správního spisu, z něhož soud zásadně vychází (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Nadto soud shledal důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
36. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.)
37. Žaloby jsou důvodné.

Opomenutí některých podstatných otázek

38. Oba žalobci spatřují vadu napadeného rozhodnutí v tom, že nebyly dostatečně vypořádány jejich námitky zpochybňující navržená protihluková opatření. Tedy shodně vytýkají vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
39. Soud připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). O nepřezkoumatelnost se nejedná, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irrelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31), případně pokud by mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání byl zaceleny argumentací obsaženou již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
40. Vady této intenzity soud v případě napadeného rozhodnutí shledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Anna Řežábková

41. Žalovaný ani krajský úřad předně vůbec nereflektovali námitku žalobců, že KHS coby dotčený orgán nepřijala stavebníkem navržená protihluková opatření zcela bez výhrad. Závazné stanovisko KHS ze dne 17. 7. 2023, které bylo vydáno k žádosti stavebníka ještě před zahájením územního řízení, sice bylo souhlasné, ovšem nikoliv bez výhrad. Je v něm naopak zdůrazněno, že udělení souhlasu je navázáno na splnění podmínky vypracování akustické studie s podrobně rozpracovanými protihlukovými opatřeními. Trvání na této podmínce KHS znovu připomněla i po zahájení územního řízení (viz její přípis ze dne 19. 8. 2024, č. j. KHSSC 59575), kdy současně krajskému úřadu sdělila, že jí zatím nebyl předložen oponentní posudek AKON, a proto se k němu zatím nemůže vyjádřit. Po jeho přeposlání následovalo doplňující stanovisko KHS ze dne 26. 8. 2024, v němž je zopakováno trvání na podmínce vyslovené v původním závazném stanovisku, následuje porovnání hodnot navržených posudkem AKON s hodnotami navrženými v dokumentaci předložené stavebníkem, načež je vysloven následující závěr: „*Vzhledem k předběžné opatrnosti a ochraně veřejného zdraví v co možná největším rozsahu se přikláním k závěrům studie AKON, i když každé umístění nových objektů je prověřováno s ohledem na navrhovaný obchvat. Přesto je i nadále požadována v rámci stavebního řízení zpřesněná akustická studie i s podrobně rozpracovanými protihlukovými opatřeními*“ (zdůraznění doplněno soudem). Z uvedeného je zřejmé, že KHS ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí podpořila řešení protihlukových opatření v podobě, kterou navrhovali žalobci.
42. Žalovaný i krajský úřad však tento postoj KHS zcela pominuli.
43. Jak plyne ze správního spisu, krajský úřad disponoval všemi výše zmíněnými stanovisky KHS ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí (ostatně si je od KHS sám dožádal). Přesto se v odůvodnění omezil pouze na závazné stanovisko KHS ze dne 17. 7. 2023, z něhož navíc zdůraznil jen část týkající se souhlasu, ovšem bez reflexe v něm vyslovené podmínky. Doplňující stanovisko KHS ze dne 26. 8. 2024 v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pominul zcela. Jak přitom žalobci správně připomněli, povinnost zabývat se při posuzování žádosti o vydání územního rozhodnutí mj. i závaznými stanovisky dotčených orgánů vydávaných podle zvláštních předpisů (v tomto případě podle zákona o ochraně veřejného zdraví) pro krajský úřad vyplývala přímo z § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona 2006. Krajský úřad proto byl povinen zohlednit doplňující závěry KHS i bez ohledu na rozsah obdržенých účastnických námitek, zvláště když předtím sám od KHS vyžadoval doplnění předchozích stanovisek. Přesto tak neučinil a existenci doplňujícího stanoviska KHS ze dne 26. 8. 2024 zcela zamlčel.
44. Toto opomenutí následně nenapravit ani žalovaný, který byl na doplňující stanovisko KHS ze dne 26. 8. 2024 explicitně upozorňován v odvoláních obou žalobců. Ač šlo o klíčovou odvolací námitku, žalovaný ji naprosto oslyšel. Sice se věnoval srovnávání posudků AKON a EKOLA (k tomu viz dále), ani náznakem však nereflektoval příklon dotčeného orgánu k posudku AKON, který byl vyjádřen právě v doplňujícím stanovisku KHS ze dne 26. 8. 2024. Žalovaný tedy nevyslovil ani minimální hodnotící úvahu o tom, proč i navzdory explicitnímu požadavku dotčeného orgánu odmítá závěry posudku AKON. Již jen z tohoto hlediska napadené rozhodnutí trpí zásadním nedostatkem důvodů bránícím jeho přezkoumatelnosti.
45. Soud tedy shrnuje, že již samotné pominutí doplňujícího stanoviska KHS ze dne 26. 8. 2024 a na něj navázaných odvolacích námitek představuje vadu nepřezkoumatelnosti, pro kterou soud musí napadené rozhodnutí zrušit.
46. Soud dává žalobcům za pravdu také v tom, že žalovaný se nijak nevypořádal s jejich odvolacími námitkami poukazujícími na nedostatky stanoviska EIA ze dne 21. 8. 2024. Jak plyne ze správního spisu, žalobce b) v odvolání ze dne 14. 3. 2024 a žalobce a) v odvolání ze dne 17. 3. 2024 takřka shodně namítali, že v říjnu 2024 proběhla v úseku silnice I/61 měření, jehož výsledky se liší od hodnot, na kterých bylo založeno stanovisko EIA ze dne 21. 8. 2024. Rovněž shodně namítali, že

předmětné stanovisko EIA nebere v potaz plánovaný rozvoj bytové výstavby v areálu bývalé Poldi Kladno. Na žádnou z těchto odvolacích námitek však žalovaný neposkytl odpověď, a to ani implicitně. Námitky tohoto druhu přitom nešlo označit za na první pohled nedůvodné, neboť poukazovaly na možnost změny skutkových okolností rozhodných pro vydání stanoviska EIA (k tomu srov. § 9a odst. 7 věty páté zákona EIA). Zda k takové změně skutečně došlo či nikoliv měl zhodnotit žalovaný, který tak ovšem neučinil. I z tohoto hlediska je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů

47. Nicméně pokud jde čistě o porovnání závěrů vzájemně si konkurujících posudků EKOLA a AKON, tak ve vztahu k této otázce soud nemůže souhlasit s žalobci, že by ze strany žalovaného nebyla přezkoumatelně vypořádána.
48. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalobci v průběhu řízení před žalovaným i krajským úřadem otevřeli spornou otázku, zda v úsecích zahrnujících jejich území bude mít umístovaný obchvat dostatečná protihluková opatření. Žalobci měli za to, že v daném úseku by se již od počátku mělo počítat s výstavbou protihlukových stěn o určitých minimálních parametrech, což podpořili předložením posudku AKON. Stavebník naproti tomu s poukazem na závěry posudku EKOLA vycházel z toho, že výstavba protihlukových zdí v rozsahu požadovaném žalobci není nezbytně nutná. Pro případ, že by v budoucnu v rámci provozu obchvatu docházelo k překračování přípustných protihlukových limitů, vymezil územní rezervu pro případnou dostavbu protihlukových stěn.
49. Krajský úřad v řízení na prvním stupni k otázce rozsahu nezbytných protihlukových opatření vyslovil závěr, že v posudku AKON uváděný požadavek na vybudování protihlukové stěny nemá zákonnou oporu, načež odkázal na § 77 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, z něhož dovodil, že každá nová stavba v území musí obsahovat opatření k ochraně před hlukem a vibracemi, načež uzavřel, že každý do budoucna schvalovaný objekt bude muset mít ve vlastním zájmu zajištěnou ochranu před hlukem z navrhované komunikace, a proto je v zájmu vlastníků, aby si takovou ochranu sami zajistili (viz str. 63 prvostupňového rozhodnutí). Krajský úřad zde tedy jednak odkazoval na zjevně nepřiléhavé ustanovení (jím odkazovaný § 77 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví upravuje způsob podávání žádosti), ale především nevyslovil srozumitelný závěr o tom, proč výstupy posudku AKON odmítá a proč preferuje posudek EKOLA.
50. Tento nedostatek nicméně zhojil žalovaný, který na rozdíl od krajského úřadu poskytl odpověď na podstatu sporné otázky. Žalovaný porovnal oba konkurenční posudky, přičemž shledal, že pro zpracování posudku EKOLA byl použitý výpočtový model validován na základě autorizovaného měření v dotčené lokalitě. Hodnoty naměřené v rámci validačního měření se přitom minimálně liší od hodnot naměřených v dotčené lokalitě společností EKOLA group, spol. s r.o. v roce 2016. Tato skutečnost dle žalovaného zajišťuje vyšší přesnost výpočtového modelu užitého v posudku EKOLA. Oproti tomu v posudku AKON není žádné vlastní měření pro validaci zmíněno (viz str. 9 napadeného rozhodnutí). Dále se žalovaný zaměřil na porovnání hodnot obou konkurenčních posudků, zdůraznil jejich rozdíly, přičemž shledal, že oba posudky se dílem zaměřovaly na jiné kontrolní body a že odlišná výše zjištěných hodnot je zjevně dána užitím odlišných výpočtových metodik. S odkazem na přílohové podklady použité pro výpočty zdůraznil, že rozdílnost v hodnotách zjištěných různými výpočtovými metodami může být zavádějící. Současně žalovaný shledal, že posudek AKON (včetně jeho aktualizované verze) pracoval s výpočtovým body i v místech, v nichž zatím nejsou situovány žádné konkrétní projekty, proto lze jím zjištěná překročení limitních hodnot považovat za pouhá přibližná vyhodnocení (viz str. 10 napadeného rozhodnutí). S ohledem na vše uvedené žalovaný neshledal důvod požadovat jiná protihluková opatření nad rámec těch, která již navrhl stavebník. Jejich dostatečnost podpořil důrazem na územní rezervu pro případnou korekci a možné doplnění protihlukových opatření, pokud by v budoucnu vyplynula jejich potřeba.

51. S ohledem na uvedené má soud za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, který z konkurujících si posudků byl upřednostněn a proč. Důrazem na vyšší věrohodnost dat ověřených validačním měřením žalovaný dostatečně vysvětlil, proč přikládá vyšší relevanci posudku EKOLA, ze kterého nutnost provést další protihlukových opatření nevyplývá. Dále předestřením poznatku, že posudek AKON vycházel z odlišných měřících bodů (a to i v místech, v nichž zatím nejsou situovány žádné konkrétní projekty) a z jiné metodiky výpočtu, žalovaný dostatečně vysvětlil, proč odlišné hodnoty uváděné v posudku AKON nejsou samy o sobě způsobilé zpochybnit výstupy posudku EKOLA. Tím žalovaný zároveň implicitně vysvětlil, proč nelze považovat za prokázané, že v budoucnu skutečně dojde k překročení hlukových limitů. A pokud by k tomu přeci jen došlo, pak pro takový případ žalovaný připomněl „pojistku“ v podobě územní rezervy pro případné budoucí korekce. Dle soudu se jedná o plnohodnotné závěry dávající odpověď na podstatu odvolacích námitek žalobců. Naopak nelze souhlasit s žalobci, že by se jednalo o vypořádání pouze v obecné rovině a že by v napadeném rozhodnutí chyběly podstatné důvody.
52. Soud tímto netvrdí, že důvody uváděné žalovaným jsou nutně věcně správné. V každém případě jsou zcela přezkoumatelné. Nutno podotknout, že žalobní body nebyly založeny na argumentační polemice s těmito důvody, nýbrž na tvrzení, že v nich chybí odpověď na podstatu sporné otázky nastolené vzájemně si konkurujícími posudky AKON a EKOLA. S tím však soud nemůže souhlasit, neboť jak vyložil v předchozím odstavci, v napadeném rozhodnutí takovou odpověď spolehlivě nalézá.
53. Jakkoliv však jsou soudu dostatečně zřejmé důvody, proč žalovaný upřednostnil posudek EKOLA před posudkem AKON, nemohou tyto obstát z toho důvodu, že závěry žalovaného kolidují s názorem doplňujícího stanoviska KHS ze dne 26. 8. 2024, které naopak podpořilo posudek AKON (srov. odst. 41 výše). Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak neodůvodnil, proč nerespektoval závěry dotčeného orgánu, a to ani navzdory explicitnímu upozornění v odvolání žalobců (viz odst. 42 až 45 tohoto rozsudku). Za dané situace nelze jinak než napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
54. V dalším řízení proto bude na žalovaném, aby své vlastní důvody o příklonu k jednomu z konkurujících posudků dostatečně konfrontoval s oponentně vyznívajícím názorem KHS coby dotčeného orgánu. Současně s tím by si měl žalovaný vyjasnit, zda právě výklad obsahu závazného stanoviska není též předmětem sporu mezi účastníky odvolacího řízení, a zda není namístě vyžádat si jeho potvrzení nebo změnu od nadřízeného dotčeného orgánu podle § 149 odst. 7 správního řádu, případně iniciovat jiné procesní postupy k vyjasnění otázky odborné povahy (srov. též § 136 odst. 6, popř. § 149 odst. 8 správního řádu).
55. Žalovaný se v dalším řízení rovněž neopomene vypořádat s namítanými rozpory hodnot uváděných ve stanovisku EIA ze dne 21. 8. 2024 (srov. odst. 46 výše), podobně jako se vypořádal s rozdíly dvou konkurenčních posudků.
56. Nad rámec nutného odůvodnění soud považuje za vhodné korigovat některé závěry vyslovené ve vyjádření žalovaného:
57. Argumentuje-li žalovaný tím, že posudek AKON nebyl závazným podkladem, pak má v obecné rovině pravdu (soud nyní ponechává stranou, že v tomto konkrétním případě mohla závaznost daného posudku nepřímou vyplýnout z doplňujícího závazného stanoviska; viz opět odst. 42 až 45 výše). Nejednalo se o závazné stanovisko, nýbrž o soukromou listinu. Nicméně i soukromá listina může sloužit jako podklad pro rozhodování správního orgánu a aby skutečnosti v ní uvedené byly vyhodnoceny v souladu s požadavky § 50 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2014, č. j. 1 As 55/2014-47, odst. 21). Nutno podotknout, že charakter soukromé listiny má ostatně i posudek EKOLA, k jehož hodnocení proto bylo třeba přistupovat shodně. Skutečnost,

že určitá listina předložená účastníkem zachycuje údaje odborně-technického charakteru a byla zpracována odbornou osobou, zpravidla naznačuje, že půjde o důvěryhodný a kvalifikovaný podklad pro vydání rozhodnutí, což ale správní orgány nezavazuje ke konkrétnímu způsobu jeho vyhodnocení, neboť jsou nadále povinny jej hodnotit stejně jako kterýkoliv jiný listinný důkaz (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2020, č. j. 5 As 3/2019-63, odst. 42, nebo ze dne 16. 7. 2024, č. j. 10 As 332/2023-122, odst. 62). Žalovaný a krajský úřad se proto měli s oběma posudky vypořádat jako se standardními listinnými důkazy. A žalovaný tak ostatně i učinil (viz str. 9-10 napadaného rozhodnutí, srov. též odst. 50-51 výše). Soudu proto není zřejmé, kam žalovaný směřoval poznámkou ve vyjádření k žalobě, že pouze podklady předkládané žadatelem o vydání územního rozhodnutí jsou závazné.

58. Za nepodložená až spekulativní soud považuje tvrzení žalovaného, že skutečnou motivací k podání žalob je snaha zakonzervovat současný stav a bránit jakékoliv změně v území. Sami žalobci naopak v průběhu soudního i správního řízení opakovaně zrůžňovali, že se stavbou samotného obchvatu souhlasí, byť s výhradou, aby byla dostatečně zajištěna ochrana jejich obyvatel před hlukovou zátěží. Je nepřipadné, aby žalovaný přisuzoval těmto uplatněným námitkám jiný obsah. Z téhož důvodu nejsou namíste odkazy žalovaného na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 4. 2018, č. j. 45 A 39/2016-65, z něhož je ve vyjádření k žalobě citována jediná věta o tom, že jiné osoby nemohou mít veřejné subjektivní právo na to, aby se poměry v území, v němž se nachází jejich majetek, nemohly měnit. O nic takového však v nyní posuzované věci nešlo.

Rozsah zrušení

59. Pokud jde o rozsah zrušení, soud nepřehlédl, že petit obou žalob směřuje i na zrušení prvostupňového rozhodnutí. Ke zrušení rozhodnutí nižšího stupně postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. by soudy měly přistupovat zpravidla tehdy, je-li patrné, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemohlo být vůbec vydáno, případně pokud odvolací orgán nemůže sám zjednat nápravu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2007, č. j. 1 As 60/2006-106).
60. Jak přitom správně poznamenala osoba zúčastněná 2), žalobci sice navrhuji zrušit spolu s napadeným rozhodnutím i prvostupňové rozhodnutí, navzdory tomu zdrazňují, že nezpochybňují samotné umístění obchvatu, ale usilují pouze o řešení hlukových dopadů s dostatečnou prevencí. Tomu soud zčásti přisvědčuje. Nedostatečné vypořádání otázky ochrany před hlukovým zatížením není samo o sobě bez dalšího důvodem k tomu, aby silniční obchvat jako takový nemohl být vůbec umístěn, resp. aby ve vztahu k němu vůbec nemohlo být vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Nelze proto dospět k závěru, že by prvostupňové rozhodnutí nemohlo být vůbec vydáno. Soud zároveň nepovažuje za vyloučené, aby žalovaný v rámci odvolacího řízení po řádném posouzení klíčové otázky buďto znovu potvrdil prvostupňové rozhodnutí, nebo jej částečně změnil tak, že upraví či doplní podmínky v něm uvedené týkající se umístění stavby. Možnost nápravy prostřednictvím žalovaného bez nutnosti opětovného projednání před krajským úřadem tedy není *a priori* vyloučena. Proto soud ke zrušení prvostupňového rozhodnutí navzdory výše uvedeným výhradám vůči jeho odůvodnění nepřistoupil.

K vyjádřením některých osob zúčastněných

61. Argumentuje-li stavebník tím, že řešení spočívající ve využití územní rezervy k případnému vybudování protihlukových stěn je odůvodněno potřebou efektivního vynakládání prostředků, pak pro takový přístup lze mít do značné míry pochopení. Soud považuje za přirozené, usiluje-li žadatel o vydání územního rozhodnutí o minimalizaci nákladů vynaložených na realizaci záměru. Z tohoto hlediska nelze stavebníkovi nic vyčítat, neboť on není tím, kdo je primárně odpovědný za sledování zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. To je úlohou správních orgánů, které jsou bez ohledu na případnou součinnost účastníka povinny zjistit podstatný skutkový stav, o němž

nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, odst. 19, nebo ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48), specificky v územním řízení jsou pak povinny zhodnotit soulad záměru mj. i s požadavky zvláštních právních předpisů a závaznými stanovisky dotčených orgánů [§ 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona 2006]. Bylo tedy na žalovaném a na krajském úřadu, aby zhodnotili, zda stavebníkem předkládané řešení protihlukových opatření v podobě výstavby protihlukových zdí až teprve v případě dodatečně prokázané potřeby vyhovují požadavkům zvláštních právních předpisů na ochranu veřejného zdraví či závaznému stanovisku KHS. Jak ovšem bylo podrobně vysvětleno výše, ze strany správních orgánů obou stupňů bylo takové hodnocení zcela nedostatečné.

62. K vyjádření osoby zúčastněné 2) soud uvádí, že nezpochybňuje význam umíst'ovaného obchvatu z hlediska dopravního odbřemenění obcí situovaných kolem Kladna. To ovšem nezabavuje správní orgány povinnosti vypořádat se dostatečně s otázkou jiných negativních vlivů, které může záměr tohoto druhu působit a na jejichž riziko byly již v průběhu správního řízení kvalifikovaně upozorněny, mj. i ze strany dotčeného orgánu ochrany veřejného zdraví. Pro úplnost lze připomenout, že povinnost žalovaného vypořádat dané otázky neznamena, že by obchvat neměl být vůbec umístěn, což soud ostatně zohlednil i při úvaze, proč nepřistupovat i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak bylo v žalobě navrhováno. Soud zároveň nemůže zcela přisvědčit argumentaci osoby zúčastněné 2), že by otázka budoucí hlukové zátěže měla být řešena až ve fázi stavebního řízení či ve fázi kolaudace. Byť samozřejmě nelze vyloučit, že například při kontrolní prohlídce ve fázi kolaudace může vyjit najevo, že budou nutná konkrétní opatření k zajištění souladu záměru s povolením stavby, dokumentací či požadavky dotčených orgánů (srov. § 122 odst. 4 stavebního zákona 2006), tak prvotní nastavení požadavků dotčených orgánů je třeba zhodnotit již ve fázi územního řízení [srov. § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona 2006]. Právě tento nedostatek je dán v případě opomenutého závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví.
63. Pokud jde o vady namítané ve vyjádření osoby zúčastněné 6), tak zde jsou otevírány zcela nové skutkové a právní otázky, které nebyly předmětem ani jedné žaloby. Soud se proto těmito námitkami nemůže hlouběji zabývat, neboť v rámci vyjádření osoby uplatňující práva dle § 34 s. ř. s. se nelze domáhat projednání vlastních námitek, jež nebyly uplatněny žalobcem (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003-164). Osoba zúčastněná 6) mohla své námitky proti napadenému rozhodnutí uplatnit vlastní žalobou. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že z obsahu podání osoby zúčastněné 6) ze dne 4. 1. 2026 nevyplývá, že by se mělo jednat o samostatnou žalobu.

V. Závěr a náklady řízení

64. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou, neboť napadené rozhodnutí skutečně trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů spočívajících v opomenutí závěrů dotčeného orgánu ochrany veřejného zdraví a části námitek poukazujících na nedostatky stanoviska EIA. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; § 78 odst. 4 s. ř. s.]
65. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k úspěchu ve věci přiznal náhradu nákladů řízení procesně úspěšným žalobcům proti procesně neúspěšnému žalovanému. Tyto náklady nicméně zahrnují pouze soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč zaplacený každým z žalobců. Jiné náklady soud na straně žalobců neeviduje.
66. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou, jinak jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti,

kterou jí soud uložil, nebo jsou-li dány důvody zvláštního zřetele hodné. V tomto případě však byli žalobci zcela úspěšní, současně soud žádné z osob zúčastněných neuložil žádnou povinnost ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné. Proto nemá žádná z osob zúčastněných na řízení právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. února 2026

Josef Straka v.r.
předseda senátu